

מסורת הש"ס

(א) ביק מן: לקמן קב.
קמ. חולין קמא: (ב) פסא
פיו מיד, (ג) מנשר שני
פיה מביי קדושין מו;
(ד) מצינו נופק: אהא
בטמא לא דייקין בעיר
בדייקין בשדה בלחמ'ר
בשה טמא מערקור אלל
שמתה שפולס לא חיי שמתה
ולא בעיר דלא דייקין בעיר,
(ה) [ועי' חוס' יצמת יט':
דריה במדין], (ו) [ועי' ע'
חוס' דמדין מן: דריה
זמור],

תורה אור השלם

וְכִי תִקְרָא קְצִירָךְ
בְּשָׂדֶךָ וְשִׂכְחָה עִמָּךְ
בְּשָׂדֶךָ לֹא תָשׁוּב לִקְחָתוֹ
לְגֵר לִיתוֹם וּלְאַלְמָנָה
יְהִיָּה לְמַעַן יִבְרַכְךָ יי
אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה
יְדֶיךָ: דְּבָרִים כו יט

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ובר סבר ובר
וסוסים דאין שליה לדבר
עבדית קשה לי דאס
מקבילא לא קרינא דמחזר
לא חזקתא לדבר עבדית
מחזק טעמים הניל דלאו
בר חיובא או דליא לי בני
עבד מניל כחיתא דלחא גס
בגניסא איסורא חזקתא
דיו ודורק חזקתא דוקא
עומד בלז חזקתא וד"ס
תוס' ד"ה יליגון בו
מדרבנן. עין תוס' יבמות
ד"ס פ"ג ד"ה עומד:

הגהות הגר"א

(א) תוש' ד"ה וזמנה
 ל' נראה ט"ו. ג"כ אבל
 הרמב"ם מחלק בין ד'
 אמות וזמנ' המשמרת
 לחצר ש"מ' (ועמ"ש
 רבינו נחמ"ס ס"ר רס"ח
 ע"ק י"א): [ב] שם
 ד"ה ה"מ ט"ו ח"ל
 דה"פ ט"ו. ג"כ וכן פ'
 הר"ף כמ"ג דביב
 והרמב"ם:

רבינו חננאל

כי פליגי במציאה ריי
 סבר ילפינן מציאה מגט
 ור"ל סבר לא ילפינן.
 איבעי תימא (בקטנה) כ"ע
 ילפינן מציאה מגט וזי
 פליגי בקטן ריי יליף
 לקטן מקטנה כשם שזוכה
 חצירה של קטנה לקטנה
 כך זוכה חצר של קטן
 לקטן. ור"ל [סי'ל] ריבחה
 התורה החצר כיד לאשה
 ואפי' קטנה אבל לקטן

לא איבער חיסא ביז
לא ילפי קושן מקטנה
ור' יוחנן ר' יוחנן לקיש
לא פליגי דא ר' יוחנן
הורה בקטנה דא ר' חזר
ויש לה ר' אמות ויש
לקיש הורה בקטן דאין
חצירו וזכה לו ולא ר'
אבות יש כן קטמא
שמעונה: **מִיכָא** דא
אוחן רצין אהמציא
וכי עז וכתה לוי שדי
וכה לו שדוה: **גַּם**
והוא שעומב בצד שדוה
ואמר: **אמאי** ציר לריות
עומב בצד שדוה וחקי
ליש שדוה ר' וסיב ר'
תניא דאמר חצירו לן ארס

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

יְלִפְתִּין מְלִיאָה מוֹעֵד. כִּי הִרְיֵה דְגָבִי גִט אִיתָּ לָּהּ חֹזֵר לְקִטְנָה גְבִי מְלִיאָה נִמִּי אִיתָּ לָּהּ: **וּמֵר סָבֵר לֹא יְלִפְתִּין.** מוֹמָא מְאִיסוּרָא וְגַבִּי מוֹמָא חֹזֵר מֵאֵם הַמֶּלֶךְ אֲתֵרְבָּאִי וְאִכְסָא לְמִימֵר דְּשִׁלְיוֹת הוּא *וְמוֹשֵׁם דְּלֹאן שְׁלִיחַ לְדִבֵּר עֲצִירָה אֲלֵטֶרְיָן לְמַכְתָּה הָאֵם: **וּסְכָא בְקָטָן**

פליגי. דלא אשכחן דרבי ביה חלד:
מר אמר דהא רב. ריש בן לקיש
אמר לענין מתיאה ורבי יוחנן לענין
גט. לא נמי מר אמר קטן ומר אמר
קטע: **במתני'** אמר רבי **שבור**.
דהוא דומיא דמתיאה שאני יכול לרין
ומשתמר בתוך השעה הלא לא יטלוהו
אחרים: **גמ'** אי עומד כלד שדו
לרין: דעשיה היא משמרת על ידו:
עומר שיש לי כשדה. שהנחתו שם
מדעמי וסמתינה על הפועלים
שיצאוהו ופועלים שכתבו: לא יא
שכחה. אם חזר וכתבו: **כשדה**
ושכחה. אם שכחתו בנזקין מן השדה
היו שכחה ולא ששכתו משוכחת
לעיר: אלא לאו הכי קאמר כשדה
שבות ומטיקורין כו'. כבוד האיש כשדה
בסמך השבות מטיקור ששדה הוא
תמילה לפועל היו שכתה אבל זכור
שהניחו שם מדעמו ולכסוף שכתו
על ידי פועלים לא היו שכחה: אבל
כשדה. משוכנת לעיר אליה וזכור
ולכסוף שמה היו שכתה דלמיה בניה
כו'. והכי קא נסב ליה חנא לתלמודיה
יכול לא יהא שכחה מ"ל כשדה ושכתה
בנזקין כשדה הוא דנענין דשכתמיה
אחא ולא צריך לא עושן (ושכתה) שוף
שכתה פועלים עשה אחת שכחה:
ומתא' דקרא הכי מתרין ומתני'
הכי אמרה: **דלמא גזירה כהסוב**
איא. דמשמע דכשדה היא שכחה
כאלא משאג בעל הנית לעיר אין
שכתו ושכתה פועלים כלום והכי
קאמר יכול יהא שכחה מ"ל כו':
לפניו אין שכחה. בשכתה הקולר קאי.
יחד שכתה לקולר מראש השורה
ושכתה לפניו ולחמיה (שכתה) היו
שכתה שלפניו לא היו שכחה: **יהיה**.
נגד ליחוס ולחלמנה יהיה: **עישור**
שאני עמיד למוד. זכר שלא עישר
משמתי ויוקסא לו ומיחר לענין
חלשר הוא שם: נקון ליחוס. לעני'
יהושע בר חנניא שהיה עמו כספיה
והוא לוי ונעול מעשר לשכון כדאמר'
בערכין (דף יא:): מעשה ברבי יהושע
שהקל לפיך את ר' יוחנן בן גורגור
בנאפת דלמות אמר לו חזור כך
שאתה מן המשוררים ואני מן
המשוערים ומשורר שיער במיתה:
ומקומו

בספינה אמר רבן גמליאל

ילפינן מציאה מגנט ומר סבר לא ילפינן
 מציאה מגנט ואיבעית אימא בקטנה כולי
 עלמא לא פליגי דילפינן מציאה מגנט והכא
 בקטן קא מיפלגי מר סבר ילפינן קטן מקטנה
 ומר סבר לא ילפינן קטן מקטנה ואיבעית
 אימא מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי:
מתני׳ יראה אותן רצין אחר מציאה אחר
 ביבי שבור אחר גזולות שאלו אחר פרחו ואמר
 זכתה לי שדי וזכה לו היה צבי רץ כדרכו וא
 שהיו גזולות מפריחין ואמר זכתה לי שדי לא
 אמר כלום: **גמ׳** אמר רב יהודה אמר שמואל
 יהוהו שעומד בצד שדרהו ותקני ליה שדרהו
^(א) דאמר ר' יוסי בר' חנינא יחצרו של אדם
 קונה לו שלא מדעתו יהני מילי בחצר
 המשתמרת אבל חצר שאינה משתמרת אי
 עומד בצד שדרהו אי לא לא ומנא תימרא
 דחצר שאינה משתמרת אי עומד בצד שדרהו
 אין אי לא לא דתניא היה עומד בעיר ואומר
 יודע אני שעומר שיש לי בשדה פועלים
 שכחוהו לא יהא שכחה יכול לא יהא שכחה
 תלמוד לומר ושכחת עומר בשדה בשדה
 ושכחת ולא בעיר הא גופא קשיא אמרת יכול
 לא יהא שכחה אלמא הוי שכחה וגסיב לה
 גמרא בשדה ושכחת ולא בעיר אלמא לא
 הוי שכחה אלא לאו הכי קאמר ובשדה שכוח
 מעיקרו הוי שכחה זכור ולבסוף שכוח אין
 שכחה מאי טעמא דכיון דקאי גבה הויא ליה
 חצרו וזכתה ליה אבל בעיר אפילו זכור
 ולבסוף שכוח הויא שכחה מאי טעמא דליתיה
 גביה דלכוי ליה ממאי דלמא גזירת הכתוב
 היא דבשדה נהוי שכחה ובעיר לא נהוי
 שכחה אמר קרא ולא תשוב לקחתו לרבות
 שכחת העיר האי מיבעי ליה ללאו אם כן
 נימא קרא לא תשוב מאי לא תשוב לרבות
 שכחת העיר ואכתו מיבעי ליה לכדתנן
^(א) שלפניו אין שכחה שלאחריו יש שכחה
 שהוא בכל תשוב זה הכלל כל שהוא בכל
 תשוב שכחה כל שאינו בכל תשוב אינו
 שכחה אמר רב אשי אמר קרא יהיה לרבות
 שכחת העיר וכן אמר עולא והוא שעומד
 בצד שדרהו וכן אמר רבה בר בר חנה והוא
 שעומד בצד שדרהו איתביה רבי אבא לעולא
^(א) מעשה ברכן גמליאל חוקנים שהיו באים
 תישור שאני עתיד למוד נתון ליהושע
 ומקומו

מגיה הנבירה ומו מה ממך לרבות שכת העיר והלא נבירה
והלא דררר שכת העיר יעמיד נשבות מעיקרה לך
עוט על דיוק דקרה דררר נשדה ושכת הדיוע שכות
נבדדיר אפילו זכור ולנכס נכות הו שכתה דלמח גיטה
לאוקמ מכות אופיה דקרה נשדה ושכת ולא צביר הו
כל מי מני קאי אפטייה דקרה: וזה לשון קרבן יומי:

פרק קמא דקידושין (97 טו: וס' ד"ה מפסה) שהיה ירא
שאינו מוילד ממסת ידו דבר שאינו ממון וקשה דהיינו
נחמס לרבי יהושע ולרבי עקיבא יקרא להם שם ולא יומר
מזון יהא נחון ליהושע ופר"מ דשנת הדיעור היתה וכבר הפסד

אבל שדה שאינה משתמרת אי עומד לא לא, וכן אמר עולא והוא שעומד ב

4.

דליפין מצי"ה מנח. האי ילפין הוי *מדרבנן דמצי"ה קטן לא
הוי אלא מדרבנן אפילו דרבי יוסי דאמר (לקמן דף יב.) גזל
גמור היינו מדבריהם ולענין יד לא פליגי דילפין אלא לענין חצ"ה:
וכתה 15. |א| נראה אע"ג דלא אמר וכתה לי דוכתה לו דלאמרי

לעיל (דף י.) אי תקון רבנן דלעקי
 ימי לא אמר מאי הו וואן לומר דהתם
 הדין משום דנפול לו עליה דגלי
 דנפתיים שרונה לקנות אלזי ההא מי
 ייעמר דרואה לעשרה דלדברה משמע
 לעיל דאי לא נפל קנה טפי ואע"ג
 נולא אמר אקני ועוד דלמחר רבי
 ויפסי בר' חנינא תהרו טל אדס קונה
 וי' שלח נדעמו אלמא אע"ג דלא אמר
 קני וכלא נקט משום קיפא דאפילו
 דלאחר כיון דרך דכרכו לא קניו:
 ה"ה צבי ר"ן ברברב. ה"ה אפי' לצי
 שבור אס ר' אחריז ואין מגישו
 אלאל אורחא דמילתא נקט דכשר
 דכרכו ארזי מגישו: ה"ה בחצר

המשפחה. מימה דצפ' שור שנגח את
(צ"ק דף מט: וספ ד"ה והלחם)
אסמך שמטונו של גר ביד ישראל ומת
אחריו להו' קונה השאר כ' ויפיר
ותקניו ליה חלדו דלמך ר' יוסי ב"ר
ומסיק דלימיה פ' למלוה
ותחלו וקשה להם משמע דהוי בחלך
דמשפחתם מדמייח' עלה מרבי יוסי
ב"ר חנינא דמיייר' דמשפחת דלמכות
הכא ועוד דמסמחא ביחו ודאי
הוא ששמר שם המשכון
כ' לימיה נמי לקי ועוד דלפרין
לימיה מדמיי' יוסי ב"ר חנינא דפרין
ומיחו וטול ליה דמיי' דמיי'
הוי משום דנחשוין לטות כהן דלמך

[illegible]

זכור ולבסוף שבוח. פירוש זכור
בשעה שהשכחה מתחלת
בשכר שמוחו פועלים ולבסוף שכן
גם הוא נשכח ומעיקרו היו כששכחו
הפועלים שכן הם לא אכל מה שהוא
זכור בשעה שהפועלים זוכרים אין זה
זכור ולבסוף שכח דאל"כ לא תמצא
שכחה לעולם דכשכחו מלאה עומרין
יאמר וזה לי שדי: **דלמא** נדרת
החוב דהא. פירוש וגורם יכול להא
תא ילין דהא. זכור ולבסוף שכח לא היו
י"ל שאינו קוטר ראייתו אלא גמרא
ועיקרה אכל זכור ולבסוף שכח לא
יכחו היא נשכחה היו שכחה שכח
תא משני נדרת לרבות שכחה העיר

פן יסמכו עליו בני ביתו שפער
דוקא בחצר שמת או בהולך ואין
עוד דאין זה קריאת שם דלא אמר
ישם והיה צריך להוסיף מתחת ידו
ולתוס

עצ. שדהו. איתוביה רבא מעשה ברבן גמליאל

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

מוסף רע"י

שהיו באים בספינה.
ושכן ולא ידעו אתן רשות
למרום (הדושינו בן). נתון
למרום. רבי יוסעבן
הנזיר. כדלמא נחמ' ערין
(א) מעשה דר' יוסעבן
כדי להניח סליק מערב
אח' ר' יוסעבן בן נודגדא
בנפשו למות. אמר לי מור
בשעת מן המעשרים
למאן לוי היה. ספרי ופ'
הנה) וכבר בקש ר' יוסעבן
בן חנניה למעב' אח' ר'
יוסעבן בן נודגדא אמר
לי מור לאמרוך אחת
מחייב נחמ' בשעת מן
המעשרין ואני מן המעשרין
(דושינו בן).

רבינו חננאל (המשקל)

[illegible]

(א) הדגה מבוחר דרבינו היה גורם בנחת' דבשדה לא נהי' שכחה ובעיר נהוי' שכחה דאמר הרא"י וכו' והר' דאמר הרא"י הכל מן החושיה היא ועי' בש"מ דהביא ג"כ לר' רבינו ונרסחו ע"ש.



Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones